

Сл. Генчевъ

ЗАЩО ИНДИАНЦИТЪ НОСЯТЪ НА ГЛАВАТА СИ ОРЛОВИ ПЕРА

(по Хлѣбниковъ).

Колибата, въ която живѣеше стариятъ Ягу, бѣше въ началото на гората. Ягу не можеше вече да язди на конь, не можеше да броди по горитѣ и да ходи на ловъ; неговитѣ очи съвсемъ бѣха отслабнали, а не по-малко бѣха отслабнали и неговитѣ крака. По цѣлъ день той седѣше въ колибата си и само презъ топлиѣ дни излизаше подъ сѣнката на нѣкое дърво, дето плетѣше кошници и правѣше стрели. А добъръ майсторъ бѣше на стрели. Но още по-добъръ майсторъ бѣше той да разказва. Никой не знаеше толкова много предания, толкова приказки, колкото Ягу. Той бѣше жива книга. Ето защо около Ягу всѣка вечеръ се събираше много народъ да го слуша.

Щомъ небето заблести съ своитѣ свѣтли звезди, щомъ гората затихне въ гробна тишина и заспи гладкото като огледало езеро, веднага около Ягу се събираха млади и стари, насѣдваха около него и дълго, дълго слушаха безкрайнитѣ приказки на сладкодумния Ягу.

Една вечеръ край него се бѣха насѣбрали все млади момчета. Преди да почне да имъ разказва, той се обърна къмъ едного отъ тѣхъ на име Зайча Следа съ думитѣ: